

[Lone Dybkjær]

havde ladet en anden underskrive og så klart erkendt, at man i princippet var enig, men at man vidste, at man ikke ville kunne tillade denne enighed at komme til udtryk, når man var i folketinget. Men som sagt, det er fru Grethe Fenger Møllers problem og ikke mit, og det er jeg i øvrigt taknemlig for at det er.

Arne Melchior (CD):

Jeg føler mig dybt skuffet over de to kvindelige kolleger fra det konservative folkeparti. Det var selvfølgelig med stor spænding, vi alle lyttede til fru Grethe Fenger Møllers forklaring på det brev, som socialministeren her dokumenterede, og jeg kan kun sige, at jeg ikke føler svaret fra fru Grethe Fenger Møller spor overbevisende. Jeg kan ikke forstå, at man kan leve med disse skiftevis kasketter, for det er jo ikke første gang, at fru Grethe Fenger Møller er i en vanskelig situation. Jeg har sympati for hendes vanskeligheder, men hun er den, der selv bedst kan bringe sig ud af dem ved at tage et standpunkt, som er klart.

Når fru Karen Thurø Hansen så siger, at vi har store vanskeligheder, og at hun derfor ikke kan gå med til noget, som hun under andre omstændigheder ville, kan jeg følge hende så langt som til at sige, at det er nødvendigt at sætte en grænse, lave en slags holdt foran for forbedringer. Det kan jeg godt følge fru Karen Thurø Hansen i, men jeg kan ikke forstå, at fru Karen Thurø Hansen lige på dette punkt ikke kan indse, at det er en nødvendighed. Der vil jo også blive andre udgifter, som både fru Karen Thurø Hansen og hendes parti vil stemme for i de kommende år, hvor vi stadig væk vil være i en vanskelig situation; udgifter til vejforbedringer og alle mulige andre anlæg – allerede i næste uge bliver der jo Farøbroen igen, og jeg går ikke ud fra, at man dér har svunget om i de sidste 14 dage. Der vil blive mange andre udgifter, som fru Karen Thurø Hansen skal stemme for, medens Danmark er i en valutarisk vanskelig situation. Men lige på det område, som dette dagsordenspunkt vedrører, sætter man grænsen, og det kan jeg altså slet ikke forstå at fru Karen Thurø Hansen kan få sig til.

(Kort bemærkning).

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior, at jeg har meget svært ved at forstå, at han synes, at det er så svært for mig – og det er der andre der har været inde på også – for hvad er det egentlig, der skiller? Jeg forstår, at mange af de ordførere, der har draget en anden organisation ind i det konservative folkepartis holdning, går ind for regeringens lovforslag på dette område. Hvad er der egentlig, der skiller mellem det konservative folkepartis holdning og vores og regeringens holdning? Det er spørgsmålet om, hvorvidt de 4 uger inden fødslen skal være en generel ret for kvinder eller det skal være lægeligt begrundet. Så stor er forskellen ikke, at hr. Arne Melchior skal gøre det til et så stort problem. Jeg tror altså, at hr. Arne Melchior overvurderer situationen noget.

Birthe Nielsen (SF):

Jeg vil da gerne sige til fru Anne Grethe Holmsgård, som kastede sig over, hvilken farve vores parti har, at vi siger, vi er et smukt grønt parti, men i rødt; så ved fru Anne Grete Holmsgård det. Når vi siger det, har det selvfølgelig ikke så meget med barselorlovsforslagene her at gøre, men det har noget med vækst og ressourcer at gøre, for man tænker reformmæssigt på andre områder end lige netop det område, vi har til debat i dag.

Jeg synes også, at fru Anne Grete Holmsgård i sine bemærkninger til VS' lovforslag, som jo er det tidligere forslag fra socialdemokratiet, kom ind på nogle måske lidt urealistiske ting. Det undrede mig lidt, at disse bemærkninger til lovforslaget, fordi fru Anne Grete Holmsgård jo er en ung kvinde, er så gammeldags. Det synes jeg egentlig hun er, for når vi går ind for ligestilling, gør vi det konsekvent, således at mænd får den samme ligestilling. Det er bl. a. derfor, vores forslag går ud på 9 måneder for enten manden eller kvinden, men hvor de selv kan vælge; det er for at give forældrene den valgfrihed, det nu er. I mange tilfælde vil det da nok være kvinden, der får de 6 måneder, men der er altså også den mulighed for manden, og det gør vi, fordi vi synes, der her virkelig er et behov for, at mænd meget mere aktivt skal gå ind i det, der hedder opdragelse af børn, og jeg mener, at hvis vi virkelig ønsker en